

Sygn. akt II Ka 218/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

10 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski – spr.

Sędziowie : SO Robert Rafał Kwieciński

SO Marek Ziółkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu 10.10.2014 r.

sprawy N. B.

oskarżonego o przestępstwo z art. 177§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku z 19.05.2014 r. sygn. akt II K 907/13

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę w kwocie 440 zł.

Marek Ziółkowski Waldemar Cytrowski Robert Rafał Kwieciński

II Ka 218/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Turku wyrokiem z 19 maja 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 907/13 uznał oskarżonego **N. B.** za winnego tego, że 26 maja 2013 r. we W. w woj. (...) kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie zastosował się do znaku B-20 (...) i wyjeżdżając z drogi podporządkowanej nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu motocyklem marki H. o nr rej. (...) P. C. jadącemu drogą z pierwszeństwem przejazdu i zjechał mu drogę, w następstwie czego doszło do zderzenia się tych pojazdów, w wyniku którego P. C. doznał obrażeń ciała w postaci masywnego urazu czaszkowo-mózgowego ze złamaniem kości pokrywy i podstawy czaszki po prawej stronie i wgłębieniem odłamu, niewielkiego krwiaka podtwardówkowego okolicy skroniowej prawej, krwiaka podpajęczynówkowego na sklepiści i podstawie mózgu, masywnego obrzęku mózgu z wklinowaniem migdałków mózdzku do otworu potylicznego wielkiego, stłuczenia prawego płata skroniowego, ognisk stłuczeń płuc, otwartego złamania kości przedramienia lewego i otwartego złamania podudzia prawego, otarcia naskórka i sińców powłok głowy, sińców i otarć naskórka na prawej kończynie dolnej, sińców na lewej goleni, obrzęku i obfitego podbiegnięcia krwawego w tkance podskórnej głowy oraz miernego podbiegnięcia krwawego w okolicy łopatkowej prawej, na skutek których zmarł w dniu 29 maja 2013 r., to jest popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk skazał go na karę 1 roku i

6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69§ 1 i 2 kk oraz art. 70§ 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat.

Na podstawie art.71 § 1 k.k. Sąd skazał oskarżonego na karę grzywny w liczbie 140 stawek dziennych po 10 złotych.

Na podstawie art.42 § 1 kk w zw. z art. 43 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii (...) prawa jazdy na okres 1 roku, a na podstawie art. 43 § 3 kk zobowiązał go do zwrotu dokumentu uprawniającego do kierowania pojazdami objętymi kategorią (...) prawa jazdy.

Apelację wniósł obrońca, który zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania:

- art. 201 KPK w ten sposób, że Sąd I instancji oddalił wniosek obrony o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z nowej opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków, uznając, że zawarta w aktach sprawy opinia biegłych S. i G. spełnia wymóg jasności i pełności, podczas gdy biegli nie odpowiedzieli satysfakcjonująco na kluczowe pytania związane z polem widoczności, dostępnym oskarżonemu jako kierowcy wyjeżdżającemu z ul. (...) na ul. (...) we W. - patrząc w lewo, a także związane z rolą pokrzywdzonego w spowodowaniu przedmiotowego wypadku, albowiem jechał z nadmierną prędkością,
- art. 170 § 1 pkt 3 KPK w ten sposób, że Sąd I instancji niesłusznie oddalił wniosek dowodowy obrony o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu ze zdjęć pochodzących z oficjalnej strony G. V. uznając, że nieznan jest czas ich zrobienia, a nadto że w aktach sprawy znajdują się już zdjęcia poglądowe z miejsca zdarzenia, podczas gdy czas zrobienia owych zdjęć nie ma żadnego znaczenia dla ich wartości dowodowej, albowiem mowa o stałych elementach infrastruktury drogowej, a nadto są one przydatne dla oceny całokształtu sytuacji drogowej w miejscu zdarzenia, ponieważ ukazują skrzyżowanie w sposób niewynikający wprost ze zdjęć dostępnych w aktach sprawy, a nadto wniosek ten wiąże się bezpośrednio z tezą dowodową wniosku obrony o przeprowadzenie nowej opinii biegłego,
- art. 170 § 1 pkt 2 i 3 KPK w ten sposób, że Sąd I instancji niesłusznie oddalił wniosek dowodowy obrony o wystosowanie zapytania do Urzędu Gminy we W. o udzielenie informacji nt. słupa telefonicznego i drzewa, położonych na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) we W., ograniczających pole widoczności z ul. (...), uznając tę okoliczność za nieistotną i nieprzydatną, podczas gdy wnioskowanie o taką informację było ze wszech miar zasadne, albowiem owe elementy zostały usunięte w niedalekim czasie po zdarzeniu, właśnie dlatego, że uznano je za niebezpiecznie ograniczające widoczność na skrzyżowaniu,
- w konsekwencji powyższego, naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść wydanego wyroku, tj. art. 4 i 7 KPK w zw. z art. 410 KPK w zw. z art. 5 § 2 KPK w ten sposób, że poczyniono niepełne oraz błędne ustalenia faktyczne, nieprawidłowo zakładając, że dowolnie oceniony materiał dowodowy pozwalał na zamknięcie rozprawy i uznanie oskarżonego winnym spowodowania wypadku drogowego, chociaż zebrane dowody nie pozwalają na wydanie takiego rozstrzygnięcia, a w sprawie nadal istnieją wątpliwości, które - wobec zamknięcia rozprawy - należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego,
- z ostrożności procesowej, orzeczenie wobec oskarżonego rażąco niewspółmiernej do wagi naruszonej przez niego zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym kary - w postaci orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (...) wraz z zatrzymaniem prawa jazdy na okres roku oraz wymierzenia nadmiernie wysokiej kary grzywny.

W oparciu o te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu zabronionego z art. 177 § 2 KK, ewentualnie, zmianę zaskarżonego wyroku i złagodzenie

wymierzonej oskarżonemu kary poprzez uchylenie orzeczonej kary grzywny oraz zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B na okres 1 roku.

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Apelacja jest oczywiście bezzasadna (art. 457 § 2 k.p.k.), jeżeli w sposób oczywisty brak jest wątpliwości co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art. 438 k.p.k. oraz art. 439 k.p.k., a nadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 k.p.k.

Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Niezasadność złożonej apelacji nie budzi bowiem jakichkolwiek wątpliwości, a zawarta w niej argumentacja jest całkowicie dowolna i nie zasługuje na akceptację, stanowiąc jedynie typową polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego.

Z treści zarzutów wynika, iż skarżący w istocie zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych w obu postaciach. Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Żadnego jednak z tych błędów nie popełnił Sąd I instancji. Sąd ten bowiem nie tylko przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ale też w oparciu o wskazane w art. 7 kpk. kryteria prawidłowo je ocenił i z oceny tej wywiódł prawidłowy wniosek, iż oskarżony popełnił przestępstwo z art. 177§2 k.k. Sąd I instancji w spełniającym wskazane w art. 424 kpk. wymogi, szczegółowym uzasadnieniu, wykazał dlaczego takie ustalenia poczynił. Sąd odwoławczy w pełni tę ocenę podzielając, by jej tu ponownie nie przytaczać, powołuje się na nią, czyniąc z niej integralną część niniejszego uzasadnienia.

W szczególności należy podkreślić, iż będący przedmiotem osądu wypadek drogowy nie był zdarzeniem skomplikowanym. Oskarżony bowiem ignorując znak drogowy B – 20 nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu motocykliście. Z kolei podnoszone w apelacji zarzuty, iż w miejscu zdarzenia było więcej przeszkód ograniczających obserwację drogi z pierwszeństwem przejazdu, w istocie zmierzałyby do pogorszenia sytuacji oskarżonego, na którym tym bardziej ciążyłby obowiązek zachowania szczególnej ostrożności.

Opinia biegłych sądowych K. S. i W. G. jest pełna, jasna i logiczna, zwłaszcza, że została uzupełniona na rozprawie. Samo niezadowolenie strony z wniosków opinii nie może prowadzić do podważenia jej wartości dowodowej, zwłaszcza, że strony miały możliwość wyjaśnienia swoich wątpliwości podczas obecności biegłych na rozprawie. Opinia ta jak każdy inny dowód podlega ocenie Sądu. Dokonane na podstawie tej opinii ustalenia znajdują zresztą potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach A. K. i M. K.. Jest zresztą oczywiste, że kierujący pojazdem jadący drogą podporządkowaną zbliżając się do skrzyżowania jest zobowiązany zachować szczególną ostrożność, która w przypadku obowiązującego w obrębie skrzyżowania znaku (...) powinna być jeszcze bardziej zwiększona. W judykaturze utrwalony jest pogląd, że jeśli dowód z opinii biegłych jest przekonujący dla sądu (organu procesowego), który to stanowisko prawidłowo uzasadnił, to nawet gdy dowód ten nie jest przekonujący dla strony, nie może stwarzać podstawy do zasięgnięcia opinii nowych biegłych.

Wbrew twierdzeniu obrony Sąd nie naruszył art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. To, iż elementy infrastruktury drogowej w niedługim czasie po zdarzeniu zostały usunięte nie miało przecież znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Podobnie należy odnieść się do wniosku dowodowego ze zdjęć pochodzących z oficjalnej strony G. V.. Dowody dopuszcza się bowiem w celu udowodnienia konkretnych okoliczności, a nie w celu sprawdzenia hipotezy wnioskodawców. Jeżeli zatem na podstawie zebranego materiału dowodowego ustalone zostało położenie infrastruktury drogowej, to nie zachodziła konieczność ponownego „spoglądania na miejsce zdarzenia z innej perspektywy”.

Wobec braku jakichkolwiek wątpliwości nie było podstaw do ich rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego. Wątpliwości, o których stanowi art. 5 § 2 kpk., to wątpliwości sądu, a nie strony procesowej, wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny ujawnionych dowodów, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów.

Nie umniejszenia odpowiedzialności oskarżonego zachowanie motocyklisty. Z opinii biegłych jednoznacznie bowiem wynika, że gdyby nawet pokrzywdzony nie przekroczył prędkości dozwolonej to i tak nie byłyby w stanie uniknąć zderzenia.

Niewspółmierność kary jest pojęciem ocennym i z powodu niedookreśloności kryteriów „współmierności” występuje często, przy czym zmiana w tym zakresie jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy kara jest tak rażąco wysoka lub niska, że nie może zostać utrzymana, a więc kiedy kara w powszechnym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Dlatego, aby orzekane kary były odbierane jako sprawiedliwe sąd powinien kierować się wskazaniem zawartymi w art. 53 kk, w szczególności w § 2 tego przepisu.

Taka sytuacja nie zachodzi jednak w niniejszej sprawie. Wymierzone oskarżonemu kara i środek karny znajdują pełne odzwierciedlenie w treści art. 53 kk. Sąd przy ich wymiarze uwzględnił przeciw dotychczasową niekaralność oskarżonego i pozytywną opinię środowiskową, ale słusznie uznał, że w kontekście tragicznego skutku zdarzenia i wagi naruszonych zasad ruchu drogowego, okoliczności tych nie można przeceniać. Wbrew twierdzeniu obrońcy, pozytywna prognoza kryminologiczna, która pozwoliła na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary, nie przesądza o tym, że oskarżony w żaden sposób nie będzie zagrażał ruchowi drogowemu.

Podstawą prawną orzeczenia o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze były art. 627 kpk w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. z art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 2 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

Marek Ziółkowski Waldemar Cytrowski Robert Rafał Kwieciński